

— Un piu, piu, oncle Homer, un piu, piu.
 — Un què?
 El dependent l'informà amb tota correcció :
 — En el llenguatge infantil, un piu, piu, vol dir un pollet acabat de sortir de l'ou.
 — Jo comprenc tan bé com vostè el llenguatge infantil, només que no ho havia sentit.
 — I jo crec que vostè no ho ha entès.
 — I jo que vostè cerca que li venti un cop de puny.
 Donà mitja volta i sortiren de la botiga, dient a la menuda mentre la feia entrar al carruatge :
 — No ploris, maca ; l'oncle Homer et trobarà el que vols.
 Recordà que vora de la carretera hi havia una petita granja on de segur hi trobaria pollets. Minuts més tard, parlava amb un home alt i brut, amb posat poca-solta.
 — Quants en vol? — digué.
 — Un.
 — Un?
 — Es... és per la meua neboteta — explicà Homer, veient l'estranyesa de l'home.
 Pocs moments després, Homer entrava al cotxe duent una boleta groga a les mans. Eunice l'agafà amb molt de compte, lluint-li els ulls, i acarasant-lo amb una delicadesa tota femenina.
 Homer dirigí l'auto cap a casa. Vient la nena contenta, i el pollet arrupit vora el vestidet rosa, es va sentir gairebé feliç.
 — Oncle Homer.
 — Què, menuda?
 — El *poiet* té fred.
 Homer parà el cotxe arran de la vorera.
 — Mira, el millor que podem fer és embolicar-lo amb la manta, el posarem entre els dos, i així s'escalfarà.
 Arribaren a casa. La nena entrà corrents amb la manta als braços, mentre l'oncle tancava l'auto al garatge.
 Quan Homer pujà al saló, Eunice, asseguda a terra davant la llar encesa, desembolicava la manta. En acabar, aparegué el pollet fet una bola tot arrupit i inconscient. Eunice restà bocabadada, el tocà, i va retirar la maneta com si s'hagués cremat.
 — Es mort! — exclamà.
 A Homer se li aturà la respiració, davant d'aquella carona d'infant contreta per l'angoixa que mirava alternativament a ell i a Muryel, cercant un refugi i un consol.
 — No és mort, petita. Només té fred!
 — No, que és mort, oncle, és mort!
 La menuda es redreça, i es llança als braços de la tia. Homer estava nerviós, sense saber que fer.
 — Guaita, fixa't, com l'oncle Homer escalfa el pollet!
 I davant dels ulls esverats de la seva germana, s'acostà a la llar i començà a fregar l'animalet, gairebé rostint-lo de tan aprop que estava.
 — Aixeca't d'aquí, Homer, i acaba aquesta comèdia! ¿No veus que sembles liró posant-te dins del foc d'aquesta manera? — féu Muryel indignada.
 La nena, veient el pollet mort, arrencà altre cop a plorar. Muryel se l'endugué a la seva cambra, amb una darrera mirada

severa al pobre Homer. Aquest restà sol, agenollat davant les brases. S'aixecà, i, inconscientment, es posà el pollet a la butxaca, voltà un moment a la deriva, i per fi s'assegué i va agafar el llibre de Schoegl, cercant-hi un guiatge.

L'endemà al matí Eunice^{* *} es va despertar fresca i alegre, amb aquesta alegria que desconeixem tots els que tenim més de deu anys.

— Escolta, Muryel — oí que feia l'oncle a la cambra del costat. — Has de comprendre que el subconscient de la mentalitat d'un infant és massa valuós perquè tu, o jo, o qualsevulla no el tingui en compte, i tot això de morir-se el pollet seria altament interessant, àdhuc pel mateix Schoegl, ja que en els seus experiments no cita res semblant.

S'interrompé. De la cambra del costat sortí un sorollós plor. En sentir que parlaven del pollet, Eunice contragué la boqueta i ja no es pogué aguantar les llàgrimes.

— Oncle Homer! — cridà. — Que encara és mort el *poiet*? Muryel se'l mirà mofeta, i li digué :

— Apa, vés, vés a distreure-la, que això és privilegi teu.

Eunice se'l mirà amb una expressió d'esperança als ulls quan el veié entrar.

— Mira quin perfecte i esplèndid dia que fa, petita.

— I el pollet?

— No, no, Eunice, no ploris, un moment, mira.

Cercà per la cambra i veié un encenedor sense benzina damunt d'una tauleta. L'agafà i li posa a les mans.

— Té, mira, mira si n'és de bonic. No t'agrada?

Els sanglots s'aturen en sec.

— Sí que és bonic. Me'l quedo?

— Veuràs, doncs..., està clar que sí.

Mentre esmorzava, Eunice reflexionava profundament. De manera que plorant pel pollet les coses devenien fàcils, a l'abast de la mà... No ho entenia, però la seva mare ara no hi era, i calia aprofitar l'avinentesa.

L'oncle Homer la mirava esmorzar, i li somreia amicalment.

— Què, has esmorzat de gust? — preguntà.

La nena es portà un· maneta als ulls.

— Poble pollet! — començà de somicar.

— No siguis així. ¿Que no vols anar a passejar, amb l'oncle?

La menuda se'l mirà tota contenta. Mentre l'instal·laven en el cotxe, al costat de la tia Muryel (això la molestà vagament), pensà que calia només anomenar el pollet mort, n'estava segura.

La tia féu les seves compres matinals. A la fi entraren a ca l'adroguer. En descobrir les seves galetes preferides, la menuda preguntà innocentment al seu oncle :

— Què et sembla, el pollet es posarà bó d'estar mort?

— Mira, Eunice, què et sembla si compréssim galetes?

— Més val que no n'hi compris, de galetes ; acaba d'esmorzar, i li poden fer mal — digué Muryel.

— Tonteries, això de fer mal.

La nena sortí de la tenda omplint-se la boca.

Muryel, bon xic fastiguejada, digué que continuaria les seves compres a peu. Els advertí, només, que el dinar era, sempre, a la una.

A dos quarts de dues es sentí al jardí, la veu d'Eunice, molt alegre, i la del seu oncle, que no ho era tant. La nena entrà primer portant una nina enorme, un tren amb vagon, un llit per la nina, una taula de planxar, i encara d'altres paquets petits. Homer, venia tot escorregut darrera d'ella. Passà ràpidament davant de la seva germana, tot dient :

— Vaig a rentar-me les mans.

Eunice el seguí a la seva cambra, pensant que era magnífic que hi hagués algú que tingués la missió de complir-li els gustos.

Hi havia quelcom en l'habitació que fos desitjable? Sí, una ampolla de cristall que amb el sol, llançava unes llums molt boniques. Està clar que li agradava molt més la seva taula de planxar. Estava segura de què no li regatejaria, aquell oncle tan estrany.

— Oncle Homer — digué decidida —, i dóna'ma aquella ampolla.

Però, era un record romàntic de l'oncle Homer. Present d'una noia, recordava amb enyorança. Ràpidament respongué :

— Mira, petita, no te la podré pas donar, perquè me l'estimo molt. Ja et donaré qualsevol altra cosa.

— Així, doncs, et sembla que el meu pollet es posarà bo?

L'oncle se la mirà salvatgement, i acostant-li l'ampolla digué :

— Te la pots mirar, però no la toquis, ho sents?

(Acabarà)